

ПРИМАРИ ЧОРНОЇ ДІБРОВИ

АНДРІЙ БАЧИНСЬКИЙ

ПРИМАРИ ЧОРНОЇ ДІБРОВИ

Львів

Видавництво Старого Лева

2022

УДК 821.161.2

Б 32

Бачинський Андрій

Б 32 Примари Чорної діброви [Текст] : повість / Андрій Бачинський. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2022. — 176 с.

ISBN 978-966-448-042-7

Роман їде в село на канікули. Там його чекають цікаві історії про мандри дідуса та друзі. Однак, виявляється, цьогоріч ніхто вже не піде на річку і не плаватиме наввипередки до скелі. Якись чужинці захотіли вирубати Чорну діброву та знищити ріку. Місцеві мовчать. Вони не вірять, що їм під силу щось вдіяти, ще й обіцянки басейнів і аквапарків такі заманливі... Та хіба це замінить старі розкішні дуби та їхню ріку? Друзі не можуть стояти осторонь і, озброївшись порадами дідуса Андрія та великого китайського полководця Сунь Цзи, беруть справу у свої руки. Чи вдасться їм завадити великій вирубці?

УДК 821.161.2

© Андрій Бачинський, текст, 2022
© Дар'я Філіпова, обкладинка, 2022
© Видавництво Старого Лева, 2022

ISBN 978-966-448-042-7

Усі права застережено

Розділ 1

Потяг стишив рух, наближаючись до старої станції. Хлопець, що сидів на першій лавці, схопив наплічник і поспішив до виходу.

Коли двері автоматично відчинилися, він зіскочив на насип, але послизнувся на опуклому камені й скотився вниз.

— Ги... Ну хто б сумнівався! Як був ти, Ромку, незграбою, так і лишився! — почув сміх за спиною.

Хлопець зіщулився, рвучко озирнувся, але, побачивши компанію, що стояла неподалік, усміхнувся.

— Привіт! — вигукнув він, підводячись. — Ану, признавайтесь, хто каміння водою облив, щоб я собі кості порахував на ньому?

— Та чуєш, облив! Забагато честі — задля тебе воду з села носити, — відповів юнак,

складаючи руки на грудях. — Здоров, Ромку! Цілий рік не бачилися!

Із цими словами він радісно згріб хлопця в оберемок, а тоді до них приєдналася решта компанії, й вони всі гуртом повалилися на землю.

Ромко зойкнув, відмахуючись від непроханої ніжності, але й далі всміхався, радіючи зустрічі з друзями, котрих не бачив з минулого літа.

То було особливе літо.

Після довгих подорожей світом повернувся Ромчин дідусь. Останніх років десять він жив у Китаї. Міг і далі залишатися там, але старість вирішив зустріти на батьківщині, у рідному селі.

Оселився дід Андрій у своїй хаті й, хоч давно вже відвик від роботи біля землі, все ж засадив город і навіть завів собі козу.

Вечорами розпалював піч, сідав у крісло-гойдалку, приставляв ноги до її тепла і читав. Попри поважний вік, він і досі захоплювався авантюрно-пригодницькими романами.

З сусідами не приятелював і не поспішав заводити знайомств, лише вітався при зустрічі.

А щоб дідові не було самотньо і легше звикалося до нового життя, його донька, Ромчина мама, спровадила сина на літо в село.

Ромко був не звиклий ні до села, ні до новоспеченого діда. Але якщо з дідом досить швидко знайшов спільну мову, то з сільським життям у хлопця якось не складалося.

Найважче було призвичаїтися до туалету — дерев'яної будки за стодолю, а також до вмивальника, що висів на паркані біля вхідних дверей: відро з пробитим у дні отвором, у який було закручено кран. Навіть не кран, а клапан, добути воду з якого можна було лише натисканням складеними в човник долонями.

Дідусь щоранку набирав з криниці воду, наливав у вмивальник і довго вмивався, задоволено мугикаючи. Потім будив онука і теж кликав до ранкових водних процедур, але той з жахом ховався під ковдру і вдавав, що хоче спати. Ромкові, звиклому до гарячого душу в міській квартирі, ну ніяк не хотілося терпіти крижані тортури.

Натомість хлопець залюбки допомагав дідові поратися біля хати. Йому подобалося відчувати себе дорослим господарем. Тільки з козою Зоською стосунки ніяк не налагоджувалися. Трави біля хати було мало,

тому дід водив її пасти в поле за яром. Одного разу він попросив онука вивести Зоську на пашу. Присів біля кози, зазирнув їй в очі і промовив:

— Ну що, Зосько, підеш з Ромком? Будеш слухняною?

Та мекнула у відповідь, гордо задерши куцу бороду.

— Ну, от і добре, — всміхнувся дід. — Ти у нас коза чемна, гречна, культурна.

Дід підвівся, погладив Зоську і передав онукові повід. Коза знала дорогу сама й упевнено попрямувала через яр. Ромко сунув позаду, підтримуючи довгу мотузку.

На пасовиську він побачив компанію підлітків, що сиділи біля старої сосни і грали в карти. Довкола паслися корови.

Помітивши незнайомця з козою, трое хлопців і дівчина припинили гру. Один з них підвівся, впер руки в боки і вступився зацікавленим поглядом у Ромка.

Той знімаків. І хоч розумів, що варто підійти та познайомитися з однолітками, чомусь відвернувся та попрямував до іншого краю пасовиська. А Зоська, ніби навмисно, вела його в бік компанії. Хлопець натягнув мотузку, силкуючись розвернути козу, але та рвучко смикнулася і погнала до кукурудзи,

що росла неподалік. Ромко з несподіванки не втримався і розпластався посеред поля. Проте такий «якір» Зоську не зупинив: важко мекаючи, вона й далі вперто прямувала до своєї мети — солодкої кукурудзи. Ромкові ніяк не вдавалося підвестися, і він, мов лантух, волочився по землі за козою.

Дружний регіт розлігся полем.

Хлопці аж за животи похапалися від сміху. Дівчина спершу теж хихотіла, та коли побачила, що пастуху-невдасі зовсім непереливки, підбігла до нього. Перехопила мотузку, стримуючи войовничий натиск кози, допомогла підвестися і розмотати мотузку, що заплуталася довкола його руки. Хлопці й далі реготали.

Палаючи від сорому, Ромко втупився в землю і, замість подякувати рятівниці, взявся затято розтирати посинілу долоню.

— Не три, діру протреш, — мимоволі пирснула зо сміху дівчина. — Тебе як звуть? Звідки ти тут узявся?

— Приїхав дідові помагати, — буркнув Ромко, не підводячи очей.

— Помічник з тебе ще той, — знову пирснула дівчина.

Ромко важко зітхнув.

— Ірина, — дівчина простягнула йому руку. — Всі мене кличуть Ірка. Мені не дуже подобається, та я вже звикла.

— Роман, можна просто Ромко або Ром. Так коротше.

— Е-е-е, що там за залицяння, — долинув невдоволений голос. — Ти що, нашу Ірку клеїш?

Регіт стих. До них швидко підійшов кремезний юнак. Він втупився просто Ромкові в обличчя і прохрипів:

— Слухай, козопас, ти щось тут забув, га? Вали звідси.

Можливо, в іншій ситуації Ромко відступив би, але вдруге осоромитися перед дівчиною не хотілося. Тому він гаркнув:

— Сам вали. Це що, твоє поле? Де хочу, там і гуляю!

— Ага, носом об землю. Вали давай, бо зараз знову зареєшся.

Хлопець погрозово стиснув кулаки, але Ірка схопила його за плечі і потягнула назад.

— Ну ти чого, Дім. Заспокойся. Йому вже і так дісталось.

— А бо нема чого тут лазити чужим. По-наїхали всякі...

Підійшли ще двоє його колег.